

Af Lars Nielsen Sardemann

Drøm

Du går ind i bygningen – en 70’er-agtig gulstenskirke – for at finde vej til orglet, du skal spille koncert på. Mange døre, lange klinkegange og lyddæmpende loftsplader.

Akustikken er i konflikt med sig selv.

Finder endelig kirkerummet. Orgelpiberne er diffust spredt i klynger forskellige steder i rummet, men du kan ikke se spillebordet. En skikkelse uden ansigt fortæller dig, at du skal op i tårnet.

Tårnet står midt ude i kirkerummet.

Du kan ikke finde døren til tårntrappen og søger videre gennem de mange, lange gange. Pludselig er der mennesker overalt, men ingen der tager kontakt. Der lugter af surt overtøj og gamle mennesker.

Fanget i et limbo af uendelighed finder du en dør, der åbner ind til en trappe. Du går op, indtil du bliver råbt an af en mandsstemme, der spørger, hvor du skal hen?

Da du vender dig og ser tilbage ned ad trappen, kigger tre tykke

præster frem bag et hjørne. De er kun iført deres hvide pibekraver og ligner, at de lige er steget ud af et kæmpe skumbad. Lyserøde og indhyllet i en sky af skum.

Fiktion

Soap opera

- Det er så heldigvis her, jeg vågner! griner organisten fra den anden side af bordet.

De andre griner med, også præsterne, omend lidt anstrengt, men alligevel dejligt befriende, for det er længe siden, de har grinet sammen - ansatte, frivillige og dem fra menighedsrådet. Og i dag sidder alle ved samme bord, hvor det er blevet tid til det årlige lovpligtige medarbejdermøde.

Marianne fra menighedsrådet griner også – det er en skøn drøm. Og skør. Det er så vigtigt at kunne grine lidt ad sin egen hverdag. Og som hun sidder der ved bordet, savner hun pludselig tiden som børnehaveleder. Hverdagen med de ansatte, forældrene og ikke mindst alle de dejlige unger. Det var travle år og bestemt ikke altid en dans på roser. Men, når hun tænker tilbage, var det også dybt meningsfuldt.

Der var brug for hende, for det hun kunne. Og hun havde altid befundet sig lige godt for bordenden med personalet, som på kanten af sandkassen med ungerne.

Faktisk lidt same-same.

Det lå ikke i kortene, at Marianne skulle sidde i menighedsråd.

Menighedsråd... det er vist mest noget for gamle mennesker, der tror meget på Gud! havde hun sagt, da Kisser havde foreslået hende det.

Kisser og hun havde været veninder, næsten så længe hun kunne huske, og der var ikke meget, de ikke vidste om hinanden. Kisser vidste også godt, at Marianne havde meldt sig ud af folkekirken for mange år siden i sin rødeste periode, og at hun ikke kunne fordrage, når Gud skulle blandes ind i alting.

Men Kisser havde også set en anden og mere refleksiv side vokse frem i sin veninde, efter hun blev alene.

Da Karsten døde meget pludseligt for snart fem år siden, var det første gang i sit liv, han ikke kom for sent til noget, som Marianne bittersødt konstaterede i sin tale dengang ved gravøllet efter begravelsen. Selv efterlønnen kom han for sent til. Det var ellers meningen, han skulle have indhentet hende i et fælles tredje-alder-projekt her.

Sådan blev det ikke.

Karsten havde til Mariannes store overraskelse skrevet testamente og sågar tænkt over hvilke salmer, der skulle synges. Han ville hverken brændes eller saves i stykker – han ville begraves og ud af verden lige så hel, som han var kommet ind i den, havde han skrevet. De havde aldrig talt om de her ting, så hans overraskende klare overvejelser havde sat et større tankeskred i gang i hende.

Kisser var menighedsrådsformand og kendte alle dem ovre i den lokale kirke, så hun tog affære dengang, da Marianne var i chok.

- Nå, lad os komme i gang – vi har en temmelig lang dagsorden foran os, og frokosten spiser jo heller ikke sig selv!

Kisser ringer med sin lille mødeklokke og trækker formandsstolen på plads for bordenden. Med Kisser som formand er det altid business before pleasure, men hygge skal der også være tid til. Folk står ikke ligefrem i kø for at komme i menighedsråd, så det skal også være hyggeligt at være med. Kisser er meget taknemmelig over at have søde gamle veninder, der har sagt ja til at give en hånd med.

Næstformanden Agnes har hun kendt siden gymnasiet, kassereren Bolette er hendes nabo (Nabolette som de kalder hende), Marianne blev kirkeværge, fordi hun havde bygningserfaring fra tiden i børnehaven, og højskoleveninden Sötter blev kontaktperson, fordi hun er så god til mennesker.

- Kisser, jeg foreslår vi tager frokosten, mens vi møder – folk er jo skrupsultne, foreslår Sötter og sender straks det højt belagte smørrebrød op ad langsiden. Kisser havde nok helst holdt skæg og snot for sig, som hun siger – åhr, typisk dig, Kisser, griner veninderne - men tager da imod fadet, da det når hende efter at en rejemad med majonæse er faldet af mellem graveren og den ene af præsterne.

Kirketjeneren løber efter ekstra servietter, og der går lidt tid med at få tørret op.

Nu kommer der også både øl og vand rundt og Kisser ringer utålmodigt med klokken igen.

- Budget og regnskab... Bolette, vil du lægge for?

- Tak, hvis det kan blive kort og effektivt? spørger den ene af præsterne - Jeg har en samtale om en time med enken til bissen på fredag, forklarer han og samler fraværende en frafalden reje op.

- Så tror jeg også, jeg har en grav, der skal graves om lidt, gnækker graveren og blinker til kirketjeneren, der også gerne vil gøre mødet lidt kort, så han kan nå i Havecentret, inden de lukker klokken 15.

Projekt bærbusk derhjemme venter jo ikke og han skal forresten også huske en ny haveslange, nu han er der.

Organisten spiller utålmodige skalaer på bordkanten.

- Er der nogen særlige musikønsker til bissen på fredag?

- Ej, nu skal vi simpelthen lige tilbage på sporet, halvråber Kisser og ringer med klokken igen.

- Budget og regnskab?

- Jamen, det kan gøres rigtig kort, for det ser så fint ud, og revisor har ingen anmærkninger. Og så skal I alle sammen huske at indsende budgetønsker til mig inden 1. marts.

Nabolette kan være meget effektiv, når det skal være.

- 1. marts?! altså i overmorgen? gisper den anden præst og sætter øllen fra sig.

- Ja. Som i '1. marts hvert år', affærdiger Nabolette og kaster sig over en dyrlægens natmad og så er regnskabet færdigdebatteret.

- Jeg regner med, at det bliver CD-musik både ind og ud, siger præsten og tilføjer, at enken ikke er så vild med orgel.

- Det var jeg heller ikke, dengang Karsten skulle begraves, pipper Marianne og falder hen i egne tanker et øjeblik, mens hun tager hul på et stykke med røræg. Nu er hun tilbage ved begravelsessamtalen dengang. Rejepreæsten havde sagt, at hun kunne få det, lige som hun ville, orgel eller ej. Hvis hun syntes orgelmusik var for trist, var det ok; det vigtigste var, at *hun* følte sig hjemme i rummet. Det var dejligt, han så sådan på det, syntes hun og havde tilføjet, at hun da også måske

overvejede at melde sig ind i folkekirken igen, så. Ikke fordi hun var så troende altså, mere fordi Kisser havde sagt at det var godt for hende at have noget større at stille sig ind under. Og så var de blevet enige om, at Karsten skulle få både Kandis og Kim Larsen på CD.

- Har Kirkeværgen nyt?... Hallo, Marianne, er du her?!

Kisser ringer med klokken igen, og det går op for Marianne, at hun lige har været væk et øjeblik tid.

Nu bryder organisten ind med ivrig æggesalat i den ene mundvig.

- Det kan være, at vi omsider kan få fikset kirkens navneskilt ude ved vejen, blinker han og tager forventningsfuldt hele bordet i ed, - og få et nyt, som konfirmanderne ikke kan bytte bogstaverne rundt i hver uge?

- Det gamle fejler ingenting, småvrisser Kisser utålmodigt.

- Så kan jeg orientere formanden om, at der lige for tiden står 'vi Har store Patter' i stedet for 'Herrevit Pastorat', hvis du ikke har bemærket det. Altså jeg ved ikke med dig, men som ansat føles det lidt som at være med i Halløj på Badehotellet, hvor hvert afsnit begynder med et nyt anagram på hotellets navneskilt i indkørslen.

- Nu tror jeg ikke, det gavner nogen at sammenligne folkekirken med 'Halløj på Badehotellet', bider Kisser igen og lukker samtalen ned. - Marianne, havde du noget, vi skal høre om?

- Ja, men jeg har for nemheds skyld lagt årsrapporten op på folkekirkens intranet under menighedsrådets mappe. Så kan man selv gå ind og læse den der.

Marianne har været på kursus hos Landsforeningen af menighedsråd og er helt glad for at kunne vise, at hun har lært nye redskaber at kende.

- Er der nogen der kan forklare kirketjeneren, hvad det der intranet er for noget? Ja, jeg sku spørge fra en ven, griner graveren og skåler svorent med sin bordherre, - det er ikke os allesammen, der kommer så fine steder, jo.

Nu kan Kisser snart ikke mere.

- Det er fornemt, Marianne, tak for dit store arbejde. Dejligt med en erfaren børnehaveleder – det er der åbenbart brug for her i huset også, kommer det syrligt fra Kisser, der sender smørrebrødet uden om

graveren. – Og så tror jeg vi går hurtigt videre til Kontaktpersonen.

Søtter?

Søtter roder i bunken af papirer foran sig, tydeligt forvirret over, at det pludselig er hendes tur – nu går det hele lidt for stærkt for hende.

Leder efter sin læsebrille. Får skubbet et par mødereferater op i stjerneskuddet på tallerkenen foran sig og trukket remouladen videre ud på bordet uden at lægge mærke til det, før hun overrasket og ikke uden en vis lettelse finder brillen oppe i sit kunstnerisk opsatte hår.

- Ja, altså jeg har jo afholdt APV – eller hvad hedder det... med alle medarbejderne...

- MUS. Du mener vist MUS, irectesætter Kisser.

- Nåja, selvfølgelig. MUS. Det er jo lovpligtigt hvert tredje år, så...

- Nej, MUS er hvert år, Søtter. Du mener nok APV så alligevel, ikk?

Det er hvert tredje år, så der er lidt tid endnu.

Nu er Søtter helt forvirret.

- Hvad var det, jeg sagde? Åh, det er også alle de forkortelser. Hvorom alting er, så har vi i hvert fald fulgt de lovpligtige regler, og alle medarbejdere var med, tror jeg. Der er jo nok at forholde sig til som kontaktperson, men det er min fornemmelse, at alle har det godt, stammer hun uden at turde kigge op, da hun rækker febrilsk ud efter fadet med finskbrød fra Karen Volf.

- Så tror jeg vist, folk er ved at være godt kaffetørstige, Kisser. – Kaffen drikker jo ikke sig selv!

Ingen siger noget. Det kan blive meget langt at åbne den med MUS og APV, og alle vil gerne slutte tidligt.

- Jamen, så mangler vi bare at høre, om der er nogen, der har noget til ”Evt.”? Og så skal vi have lidt kaffe, blinker Kisser stedmoderligt til kirketjeneren, der allerede sidder med armen oppe for at ville sige noget.

- Det er bare fordi..., tager han tilløb... - nu har jeg jo været ansat i kirken næsten tredive år, og så kan det, helt ærligt, godt blive temmelig kedeligt at høre de samme begravelsestaler igen og igen. Men der står i min kontrakt, at jeg *skal* være til stede inde i kirkerummet under kirkelige handlinger. Så jeg vil egentlig bare høre,

om det er muligt at få lov til ikke at blive siddende inde i kirkerummet, men tage en pause udenfor mens præsterne taler? Stilhed kommer i mange versioner. Tag for eksempel den akavede stilhed, som breder sig netop nu i mødelokalet i Herrevit Pastorat, aka 'viHarstorePatter', og som får rejepæsten til at stoppe op halvt ude af døren på vejen til sin bisættelsessamtale. Han kigger sig overrasket over skulderen, og hans blik siger #sagdehanvirkeligdet #hvadfandenbilderhansigind #erderenvoksentilstede #hvordanskaldethernogensindehængesammen #kvælerdigikarenvolf Det er den slags stilhed, der ikke har dørhåndtag på indersiden. Som normalt kun opnås i de der lyddøde forsøgsrum, hvor man begynder at hallucinere efter mere end 45 minutters ophold.

I den stilhed nærmest smyger præsten sig nu tilbage ind i lokalet som giftig gas, mens han dirrende knuger to-go-koppen og spilder brandvarm flugtkaffe ned ad armen, mens han med størst mulig værdighed hvisler Guds levende Ord for den uretfærdige kirketjener: *"Men den mand, som handler selvrådigt og hverken vil lytte til præsten, som forretter tjenester dér for Herren din Gud, eller til dommeren, den mand skal dø"* – Femte...Mosebog...Kapitel 17...Vers 12.

- Ej altså, det gamle testamente kan bare noget, sukker Sætter beundrende.

- Ja, testamenter er i det hele taget en god idé, tilføjer Marianne stille frem for sig.

Kisser lægger lamslået finskbrødet fra sig og ringer for kampens afslutning med sin lille mødeklokke.